

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: a) H. A H., narozený dne XXX
b) S. J. K., narozená dne XXX
c) A. H. A H., narozený dne XXX
d) M. A H., narozená dne XXX
e) S. A H., narozená dne XXX
všichni státní příslušníci Iráku
všichni bytem XXX
všichni zastoupení advokátem Mgr. Pavlem Čížinským
sídlem Ječná 7/548, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 19. 2. 2016, č. j. MV-156398-4/VS-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhali zrušení rozhodnutí blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým ministr vnitra (dále též „rozkladový orgán“ nebo „ministr“) zamítl rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra – odboru všeobecné správy (dále též „prvostupňový orgán“ nebo „ministerstvo vnitra“) ze dne 25. 8. 2015, č. j. VS-2041/835.3/2-2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým nebylo vyhověno společné žádosti žalobců o udělení státního občanství České republiky, a to pro nesplnění podmínek uvedených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“). Konkrétně se jedná o podmínku znalosti českého jazyka dle písmene d) tohoto ustanovení a vyhlášky ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky (dále jen „vyhláška“).
2. Žalobci považují napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaný nesprávně posoudil jejich znalost českého jazyka a též chybně zdůvodnil odmítnutí splnění kritérií pro prominutí této podmínky dle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství.
3. Důvody tvrzené nezákonnosti lze shrnout do následujících žalobních bodů.
4. *V prvním žalobním bodu* žalobci spatřují rozpor v napadeném rozhodnutí, který se týká hloubky znalosti českého jazyka. Na jedné straně žalovaný tvrdí, že vyhláška vyžaduje vyšší znalost češtiny než jen dorozumění se v běžných situacích, kterou žalobcům neupírá. Na druhou stranu však uvádí, že vyhláška vyžaduje jen základní znalost češtiny, takže pracovníci krajského úřadu nepotřebovali žádnou odbornou znalost pro posouzení úrovně znalosti českého jazyka. Žalobci jsou toho názoru, že formulace vyhlášky je příliš vágní. Rovněž tvrdí, že i rodilí mluvčí se provinují proti pravidlům českého jazyka, která jsou často předmětem odborné diskuze. Žalobci se domnívají, že je-li právní předpis nejasný, je třeba jej vykládat ve prospěch osob dle zásady *in dubio mitius*. Z důvodové zprávy k § 7 zákona o státním občanství lze seznat, že při stanovení podmínky znalosti českého jazyka se vychází z předpokladu, že by se státní občan měl umět alespoň dohovorit s ostatními občany českým jazykem, kdy obdobnou úpravu znají i právní předpisy některých cizích států. Žalobci usuzují, jelikož absolvovali celé řízení o udělení státního občanství bez tlumočníka, že základní znalost českého jazyka je u nich dána a podmínka stanovená § 7 v odst. 1 písm. d) je tímto splněna.
5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobci namítají, že v případě nedostatečné znalosti českého jazyka mají nárok na prominutí splnění této podmínky dle ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství. Žalobci se neztotožňují s žalovaným, že důvody zvláštního zřetele dle tohoto ustanovení musí být ve vazbě na podmínku dle § 7 odst. 1 písm. d) nebo e). Žalobci tvrdí, že „případ hodný zvláštního zřetele“ je neurčitý právní pojem, který je třeba vykládat. Výklad, ve kterém musí být § 11 odst. 4 tohoto zákona ve vazbě na konkrétní podmínku, je nepřipustně restriktivní. Žalobci poukazují na praxi žalovaného, který tvrdí, že případem dle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství může být zdravotní stav či vysoký věk žadatele, což vztahuje k prominutí podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Žalobci však nevidí souvislost mezi zdravotním stavem či vysokým věkem a neplněním povinnosti vyplývající z § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství a jsou toho názoru, že žalovaný daný výklad neaplikuje řádně. Případy hodné zvláštního zřetele je tedy nutné vykládat širěji než pouze jako důvody mající vztah k jednotlivým

podmínkám stanoveným v § 7 odst. 1. Žalobci se domnívají, že důvody jako je azyl, bezprávi ze strany cizinecké policie, zdravotní postižení syna a relativně dlouhá doba pobytu v ČR byly bezdůvodně odmítnuty.

6. *Ve třetím žalobním bodu* uvádí žalobci, že jsou si vědomi, že nemají nárok na udělení státního občanství. Jsou však přesvědčeni, že mají nárok na řádné odůvodnění zamítnutí jejich žádosti, které je z hlediska právního posouzení prosto chyb a není nepřípustně restriktivní.
7. Z těchto důvodů navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobcům přiznal náhradu nákladů řízení.
8. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a k námitce nesplnění podmínky znalosti českého jazyka uvedl, že setrvává na právním názoru, který je vyjádřen v napadeném rozhodnutí. Žalovaný zdůrazňuje nutnost ovládat český jazyk jako základní a mezní předpoklad pro osobu žádající české občanství, a to zejména z hlediska integrace do české společnosti. Znalost českého jazyka rozkladový orgán posuzoval na základě podkladů prvostupňového orgánu, tedy protokolu z jednání, kde byl žadatelům předložen text, který již četli při podání žádosti o udělení státního občanství. Tento protokol deklaruje skutečnost, zda osoba žádající o udělení občanství prokázala znalost českého jazyka či nikoli.
9. Žalovaný nespatřuje rozpor mezi dikcí vyhlášky a důvodovou zprávou, neboť důvodová zpráva upřesňuje to, co je po žadateli požadováno z hlediska znalosti českého jazyka, tedy aby se uměl dohovorit s ostatními občany. Vyhláška však vyžaduje určitý rozsah znalosti jazyka konkretizovaný požadavkem na gramatickou správnost, plynulost vyjádření a schopnost porozumět psanému textu. Žalobci uvedli, že se v běžných situacích dorozumí a ministr vnitra tuto skutečnost nezpochybnil. Zohlednil však zjištěný stav věci uvedený v protokolu, tedy že žalobci znalost českého jazyka neprokázali.
10. K námitce nesprávného posouzení naplnění předpokladů pro aplikaci ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s námitkou, že nastaly důvody hodné zvláštního zřetele. Rozkladový orgán se v napadeném rozhodnutí zabýval všemi uváděnými důvody, jak důvody zdravotními, tak i dvanáctiletým pobytem žadatelů na území České republiky, avšak ze spisu nevyplývá, že bylo snahou žalobců se po tuto dobu jazykově vzdělávat. Otec až při pohovoru na Ministerstvu vnitra sdělil, že 3 měsíce navštěvuje kurs českého jazyka.
11. U nezletilých žadatelů byla v napadeném rozhodnutí zohledněna zásada jednotného státního občanství v rodině a žalovaný na tomto právním posouzení i nadále setrvává. Žalovaný se tak ztotožňuje s právním posouzením veškerých námitek vypořádaných v napadeném rozhodnutí.
12. U jednání, které se u soudu konalo dne 21. února 2018, zástupce žalobců setrval na všech žalobních námitkách, zástupce žalovaného s poukazem na důvody uvedené v rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí.
13. Soud zamítl provedení důkazu novinovými články z roku 2003, které se vztahovaly k událostem na letišti při příchodu žalobců do České republiky, jež předcházely azylovému řízení, a rovněž důkazu průkazem ZTP svědčícím o zdravotním stavu (invaliditě) žalobce ad c), a to z důvodu nadbytečnosti, neboť jednak tyto skutečnosti nejsou mezi účastníky

sporné a jednak nejsou ani rozhodné pro posouzení předmětu řízení (viz bod 32. a 33. na str. 5-6 rozsudku).

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
16. S ohledem na skutečnost, že řízení o státním občanství bylo zahájeno přede dnem 1. 1. 2014, správní orgány v souladu s právní úpravou dokončily řízení podle dosavadních právních předpisů, tedy podle zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (viz § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství).
17. Dle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství *státní občanství České republiky lze na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně tyto podmínky:*
 - a) *má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje,*
 - b) *prokáže, že nabytím státního občanství České republiky pozbyde dosavadní státní občanství, nebo prokáže, že pozbyla dosavadní státní občanství, nejde-li o bezdomovce nebo osobu s přiznaným postavením uprchlíka na území České republiky,*
 - c) *nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin,*
 - d) *prokáže znalost českého jazyka a*
 - e) *plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.*
18. Dle ustanovení § 10 odst. 2 zákona o státním občanství se žádost *podává u úřadu příslušného podle místa trvalého pobytu žadatele. Úřad ověří pohovorem se žadatelem jeho znalost českého jazyka a o výsledku učiní záznam do spisu.*
19. Dle ustanovení § 1 odst. 1 vyhlášky žadatel *o udělení státního občanství České republiky prokáže pohovorem znalost českého jazyka, jestliže*
 - a) *je schopen plynule a jazykově správně reagovat na otázky vztahující se k běžným situacím denního života,*
 - b) *umí ústně sdělit obsah textu z denního tisku.*
20. Dle ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství může ministerstvo *dále v případech hodných zvláštního zřetele prominout i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. d) a e).*
21. K soudnímu přezkumu rozhodnutí o neudělení státního občanství soud předesílá, že na udělení státního občanství nemá cizinec ze zákona právní nárok, neboť je výsostným právem státu určit, se kterým cizincem „vstoupí“ do státoobčanského svazku. O jeho udělení rozhoduje pouze a toliko veřejná správa, nikoliv soudy. Úkolem soudu pak není nahrazovat správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale pouze posoudit, zda se správní orgán v napadeném

rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a plně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 - 105, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Zákon o státním občanství stanovuje podmínky, které musí žadatel splňovat, aby mu mohlo být státní občanství uděleno. Pokud cizinec zákonné předpoklady nesplňuje, nelze mu státní občanství udělit. Výjimkou jsou případy stanovené v § 11 téhož zákona, podle kterého lze nesplnění zákonných předpokladů prominout. Jedná se však pouze o možnost, nikoliv povinnost správního orgánu.

22. V daném případě bylo shledáno, že žalobci ad a) a ad b) nesplňují podmínky vymezené v § 7 odst. 1 písm. d) zákona o státním občanství, podle kterého lze státní občanství udělit osobě, která prokáže znalost českého jazyka. Rozsah podmínky znalosti českého jazyka je konkretizován v § 1 odst. 1 vyhlášky (viz výše).
23. *V prvním žalobním bodu* žalobci napadají právní úpravu obsaženou ve vyhlášce vymezující rozsah znalosti českého jazyka s tím, že je nejasná, vágní, dále poukazují na rozpor mezi zněním vyhlášky a důvodovou zprávou k zákonu o státním občanství a rovněž tvrdí, že i napadené rozhodnutí si v jednotlivých částech odporuje.
24. Meritum dané věci představuje úroveň znalosti českého jazyka požadovaná právním řádem České republiky představující podmínku k udělení státního občanství. Žalobci považují dikci vyhlášky za příliš vágní a k jazykové správnosti dodávají, že ta je často předmětem diskuzí odborníků a i rodilí mluvčí se proti ní provinují.
25. Soud se s těmito výtkami neztotožňuje a považuje je za zavádějící.
26. Text ustanovení § 1 odst. 1 vyhlášky, dle něhož žadatel o udělení státního občanství České republiky prokáže pohovorem znalost českého jazyka, jestliže je schopen plynule a jazykově správně reagovat na otázky vztahující se k běžným situacím denního života, a současně umí ústně sdělit obsah textu z denního tisku, shledává soud za zcela srozumitelný, jednoznačný a v souladu se zákonnou úpravou státního občanství obsaženou v zákoně o státním občanství. Dle soudu není ani v rozporu s důvodovou zprávou k zákonu o státním občanství, neboť pouze blíže upravuje mantinely požadavku na úroveň znalosti českého jazyka.
27. Samotný fakt, že žadatelé byli schopni bez pomoci tlumočníka projít procesem podání žádosti a ústního pohovoru ještě neznamená, že jsou splněna kritéria plynulosti a správnosti při reagování na otázky vztahující se k běžným situacím denního života. Pohovor sám o sobě nepochybně klade větší nároky na znalost jazyka než komunikace v běžných životních situacích, neboť je v něm kladen důraz na plynulost a správnost projevu – kritéria, bez kterých se lze určitým způsobem dorozumět. Smyslem výše citovaného ustanovení vyhlášky je prokázat v rámci pohovoru, který se týká situací vyplývajících z každodenního života, takovou míru znalosti českého jazyka, z níž vyplývá, že ústní projev je plynulý a přitom cizinec adekvátně reaguje na položené otázky. Nutnost ovládat český jazyk na určité, zákonem požadované úrovni považuje soud za nezbytný předpoklad pro osobu cizince žádající o státní občanství České republiky, a to zejména s ohledem na potřebu integrace do české společnosti nejen v běžném životě, ale i v úředním, pracovním či společenském kontaktu. Právě naplnění této podmínky usnadňuje a pomáhá žadatelům o státní občanství České republiky v jejich začlenění do české společnosti, proto správně žalovaný správní orgán na jejím splnění v nezbytné míře, tedy

v míře splňující kritéria daná ustanovením § 1 odst. 1 vyhlášky trval, resp. pro její nedostatečné splnění předmětnou žádost zamítl.

28. K námitce, že po žadatelích nelze požadovat absolutně gramaticky správný projev, prostý chyb, soud uvádí, že z výše citovaného ustanovení § 1 odst. 1 vyhlášky takový požadavek nevyplývá a ani z důvodu takového požadavku nebyla správními orgány žádost žadatelů zamítnuta. O uvedeném svědčí skutečnosti vyplývající ze správního spisu, a sice že při pohovoru uskutečněném dne 18. 12. 2013 žádný z žadatelů, označených v záhlaví rozsudku ad a) a ad b), při sepisování dotazníku nereagoval na otázky z osobního života plynule a správně a ani nesdělil obsahově správně přiložený článek z denního tisku. Žadatelka ad b) do protokolu ze dne 8. 12. 2014 uvedla, že rozumí a hovoří česky, číst a psát v českém jazyce příliš neumí, byť žadatel ad a) téhož dne do protokolu uvedl, že při své práci ve směnárně hovoří česky denně, po předložení textu ze dne 7. 12. 2013, který již četl při podání žádosti, jej nebyl schopen ani přibližně reprodukovat. Protokol ze dne 8. 12. 2014, č. j. VS-2041/835.3/2-2014 byl sepsán u žalovaného a žadatelé svým podpisem potvrdili, že byli seznámeni s obsahem protokolu, nemají k němu připomínek a nepožadují jeho doplnění.
29. Soud nepřisvědčil ani namítané ne odbornosti pracovníků na úseku státního občanství. Dle soudu k posouzení podmínek v ustanovení § 1 odst. 1 vyhlášky, tedy k posouzení schopnosti žadatelů plynule a jazykově adekvátně reagovat na otázky vztahující se k běžným situacím denního života, a současně k posouzení, zda žadatelé umí ústně sdělit obsah textu z denního tisku, není zapotřebí vyšší lingvistické odbornosti.
30. Jak již bylo uvedeno výše, z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci ad a) byl předložen text, který již četl při podávání žádosti a jeho obsah nebyl schopen ani přibližně reprodukovat. Až při tomto jednání také žalobce sdělil, že již tři měsíce navštěvuje kurs českého jazyka. Žalobkyně b) sama uvedla, že v českém jazyce neumí příliš číst a psát. Na základě těchto skutkových zjištění závěr, že ani jeden ze zletilých žalobců, rodičů nezletilých žalobců, nesplnil kritéria požadovaná vyhláškou, a to v písm. a) i b) je zcela logickým a racionálním, a to i bez nutnosti vyšší lingvistické odbornosti.
31. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá k námitkám v prvním žalobním bodu, že skutečnost, že vyhláška skutečně požaduje vyšší úroveň znalosti českého jazyka než by bylo třeba pro pouhé dorozumění v běžných situacích tím, že klade důraz na plynulost projevu a jeho jazykovou správnost, neznamená, že by vyžadovala současně vyšší lingvistickou odbornost pracovníků krajských úřadů vyřizujících žádosti o udělení státního občanství. Vyhláška skutečně vyžaduje pouze základní znalost češtiny, jejíž součástí jsou i kritéria uvedená v § 1 písm. a). Soud v tomto ohledu připomíná, že nelze směřovat pojmy základní znalost českého jazyka a znalost potřebná pro dorozumění v běžných situacích. V tomto směru se soud ztotožňuje s žalovaným, že důvodová zpráva pouze upřesňuje to, co je po žadateli o české občanství požadováno, tj. aby se uměl dohovorit s ostatními občany českým jazykem. Vyhláška pak stanoví určitý rozsah znalosti jazyka konkretizovaný určitými požadavky. Žalovaný podmínku znalosti českého jazyka posoudil zcela v souladu s právní úpravou.
32. Námitky v prvním žalobním bodu jsou proto nedůvodné.
33. *Ve druhém žalobním bodu* žalobci namítají, že mají nárok na prominutí splnění podmínky znalosti jazyka dle ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství. Žalobci se domnívají, že důvody hodné zvláštního zřetele, jako je azyl, bezpráví ze strany cizinecké

policie, zdravotní postižení syna a relativně dlouhá doba pobytu v ČR nebyly vzaty ve zřetel bezdůvodně.

34. Soud předesílá, že posouzení důvodů hodných zvláštního zřetele se věnuje rozsáhlá judikatura správních soudů, z níž lze seznat, co lze považovat za důvody hodné zvláštního zřetele, a co nikoliv.
35. Soud se ztotožňuje s žalobci, že prominutí splnění podmínky znalosti jazyka dle ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství nemusí být ve vazbě na podmínku dle § 7 odst. 1 písm. d) zákona, resp. k prominutí splnění podmínky znalosti jazyka dle ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství může dojít z důvodu zvláštního zřetele hodného odlišného od § 7 odst. 1 písm. d) zákona, vždy je však třeba, aby mezi důvodem hodným zvláštního zřetele a podmínkou, která má být prominuta, existovala příčinná souvislost.
36. Z judikatury vyplývá, že takovým důvodem může být například vážná nemoc či vysoký věk, na kteréžto skutečnosti již upozorňoval i žalovaný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2016, č. j. 9 A 16/2013-36). Naopak za takový důvod nelze považovat azyl či delší pobyt na území České republiky, neboť tyto nejsou mimořádnými událostmi, které by mohly konstituovat důvody pro prominutí podmínky dle § 7 odst. 1 písm. d) zákona o státním občanství. Tvrze bezpráví ze strany cizinecké policie se vztahuje ke skutečnostem příchodu žadatelů na území České republiky, není ve vztahu k předmětu řízení relevantní a není tak důvodem hodným zvláštního zřetele.
37. Vážná nemoc či zdravotní postižení mohou být důvodem hodným zvláštního zřetele. Lze připustit, že by bylo možné prominout podmínku znalosti jazyka osobě, která trpí nemotou či není schopna mluvit z důvodu určité fyzické či psychické poruchy. V daném případě tomu tak však není. Postižením trpí syn žadatelů, který podmínku znalosti jazyka splňovat nemusí. K tomu, aby k prominutí podmínky u žadatele ad a) (matky) či ad b) (otce) mohlo dojít, musel by chorobou trpět ten žadatel, který usiluje o prominutí dané podmínky. Zdravotní postižení člena rodiny nelze považovat za důvod hodný zvláštního zřetele, pro který by bylo možné prominout splnění podmínky jinému členu rodiny.
38. Soud se zabýval i námitkou, že žalobci pobývají legálně na území České republiky již více než 12 let. Lze se ztotožnit se žalovaným, že tato námitka jde spíše k tíži žalobců, neboť nelze ze spisu doložit, že by měli hlubší a trvalý zájem se jakkoliv vzdělávat v českém jazyce za celých 12 let pobytu. Až při ústním jednání u žalovaného sdělil žalobce ad a), že tři měsíce navštěvuje kurs českého jazyka. Žalobci během řízení přitom neuvedli žádný důvod, který by jim znemožnil se v českém jazyce vzdělávat. S ohledem na tuto skutečnost soud zastává názor, že dlouhodobý pobyt nelze považovat za důvod hodný zvláštního zřetele, jenž by ospravedlňoval prominutí splnění podmínky znalosti jazyka.
39. V řízení u prvostupňového orgánu žalobci požádali o prominutí podmínky znalosti českého jazyka, avšak neuvedli žádný konkrétní důvod. Prvostupňový orgán podotkl, že v době podání žádosti byli již žadatelé ve věku, o němž by se dalo říci, že naučit se cizímu jazyku je obtížné. Nutno však podotknout, že žadatelé přicestovali do České republiky před více než 10 lety, tedy ještě ve věku, kdy měli možnost si český jazyk na požadované úrovni postupně osvojit bez větších obtíží. Soud považuje rovněž za významné, že v žádosti o prominutí podmínky žalobci neuvedli ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, na základě kterého by bylo možno danou podmínku prominout. Tyto důvody

zmínili žalobci až v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí o zamítnutí jejich žádosti a prvostupňový orgán se tak jimi nemohl zabývat.

40. Dle soudu žalovaný řádně odůvodnil odmítnutí důvodů zvláštního zřetele a při svém počínání nevybočil z mezí správního uvážení při posuzování této otázky.
41. *Ke třetímu žalobnímu bodu* uvádí soud adekvátně obecně pojaté námitce, že napadená rozhodnutí shledal řádně odůvodněná, obsahující přezkoumatelné úvahy správních orgánů, jež vyústily v rozhodnutí o neudělení občanství. Jednotlivé konkrétní námitky byly soudem posouzeny výše v rámci námitek obsažených v prvním a druhém žalobním bodu.
42. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly, neboť je jeho povinností, aby své rozhodnutí také řádně hájil. Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 31. 3. 2015, č.j. 7 Afs 11/2014-47 vyslovil, že náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu procesně úspěšnému správnímu orgánu dle § 60 odst. 7 s.ř.s. zásadně nepřizná. Z uvedených důvodů soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. února 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.